

ΕΙΚΟΝΟΛΟΓΙΚΑ

■ «**Ἀσύγνωστη Βλασφημία**»;...

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ὡς Ἀγιογράφος* Ἀναγκαία ἀπάντηση-ἀναίρεση

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ζωγραφίζει τὴν Εἰκόνα τῆς Παναγίας. Ἀρχὴς ΙΖ' αἰ. Βυζαντινὸ καὶ Χριστιανικὸ Μουσεῖο Ἀθηνῶν.

Ὁ ἄρχαιος φίλος καὶ συμφοιτητὴς μου στὴν Θεολογία Ἀρχιμανδρίτης π. Δανιὴλ Ἀεράκης, στὸ ἐκδιδόμενο ὑπ' αὐτοῦ περιοδικὸ «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής», ὑπ' ἀριθμ. 693, Δεκεμβρίου 2022 καὶ στὶς σελίδες 184, 185, δημοσιεύει ἄρθρο του ὑπὸ τὸν τίτλο «*Πρόσχωμεν*» - «*Γιατί; Γιατί; Γιατί;*», ὅπου μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀσχολεῖται καὶ μὲ τὸν Εὐαγγελιστὴ Λουκᾶ ὡς ζωγράφο.

Γράφει λοιπόν: «**Ποιά μαρτυρία ἔχουμε, ὅτι ὁ Λουκᾶς ἦταν ζωγράφος;... Ἄν ὄντως ζωγράφιζε εἰκόνες τῆς Θεοτόκου, κανεῖς ἀπὸ τοὺς Πατέρες τῶν ἑπτὰ πρώτων αἰώνων δὲν θὰ τὸ σημειῶνε; Καὶ λέμε τῶν ἑπτὰ πρώτων αἰώνων, διότι ἡ ἐμφάνισις καὶ ἡ ἱστορία καὶ ἡ διαμάχη γιὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ πρωτίστως καὶ γιὰ τὶς εἰκόνες τῶν Ἁγίων καὶ τῆς Θεοτόκου δευτερευόντως, ἔχουν τὴν ἀρχὴν τοὺς τὸν 7ο αἰῶνα... Γιατί, σώνει καὶ καλά, τὸν ἱατρὸ τῆς Καινῆς Διαθήκης νὰ τὸν κάνουμε ἀγιογράφο κάποιας φανταστικῆς διηγῆσεως; Γιατί ἀπὸ γραφίδα τοῦ βάλουμε στὸ χέρι πινέλο;... Γιὰ νὰ λάβῃ τὸ σφράγισμα τῆς κυκλοφορίας καὶ ἐμπορευματικότητας; Γιατί τέτοιες παραχαράξεις τῆς Ἀληθείας; Γιατί τὸ Πρωτεῦον καὶ θεόπνευστο Εὐαγγέλιο τοῦ Λουκᾶ, τὸ περιφρονοῦμε καὶ πιστεύουμε μυθώδεις φαντασίες;... Δὲν μᾶς ἀρκεῖ ἡ Ἐκκλησία, ποῦ δὲν ἔχει στὶς ἱστορικὲς τῆς παραδόσεις λαϊκὰ παραμῦθια;**

Στὸ τέλος ὁ π. Δανιὴλ «βάζει τὸ κερασάκι στὴν τούρτα», γράφοντας: «**Διατὶ ὑποβιβάζουμε τὴν πίστη μας σὲ μαγικὲς λιτανεύσεις καὶ ἀνόητες προσκυνήσεις; Γιατί; Γιατί πρέπει νὰ προσκυνοῦμε (τιμητικὰ**

βέβαια)... *τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, ...ὅταν εἶναι καλυμμένη 100% ἀπὸ σκουλαρίκια, βραχιόλια, δακτυλίδια, πανάκριβα ρολόγια, κολιέδες... Γιατί τρέχουμε σὲ λιτανεύσεις τῶν ἀναριθμητῶν πολυωνύμων εἰκόνων τῆς Παναγίας; Στ' ἀλήθεια τὴν ρωτήσαμε ἂν τὰ θέλῃ ὅλα αὐτά;... Γιατί δὲν μᾶς ἀρκεῖ ἡ χάρις τῶν Μυστηρίων καὶ προσφεύγουμε σὲ μαγικοὺς τρόπους καὶ τύπους ἀμφισβητουμένης θρησκευτικότητας; Γιατί; Γιατί;».*

Παναγία τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου. Ἔργον τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκά.

* * *

Στὰ ἐρωτήματα ποῦ θέτει ὁ π. Δανιὴλ στὸ ὡς ἄνω ἄρθρο του, **ποῦ οὐσιαστικά, κατὰ τὴν γνώμη μου, τὸν ἐκθέτουν ὡς ἀγνοοῦντα τὴν ἐκκλησιαστικὴ, ἀλλὰ καὶ τὴν θύραθεν ἱστορία, θὰ ἀπαντήσω ὡς Θεολόγος, ἀλλὰ καὶ ὡς Ἄγιογράφος.**

■ **Στὸ** πρῶτο του ἐρώτημα, δηλ. «*Ποιά μαρτυρία ἔχουμε, ὅτι ὁ Λουκάς ἦταν καὶ ζωγράφος;*», ἀπαντῶ:

● **Ἔχουμε τὴν μαρτυρία τοῦ Ἁγίου Συμεῶν, τοῦ ἐπιλεγομένου «Μεταφραστοῦ» (ἐορτάζει τὴν 9ην Νοεμβρίου), 900-1000 μ.Χ.** Θεωρεῖται ὡς ὁ κυριώτερος τῶν Συναξαριστῶν τοῦ Βυζαντίου, συγγραφέας καὶ «**Μηνολόγιο**», ὡς καὶ «**ὑπόμνημα εἰς Λουκᾶν**», ὅπου ἀναφέρει ὅτι ὁ Εὐαγγελιστὴς εἶναι ὁ εἰκονογράφος τῆς **Παναγίας Ὀδηγητρίας** γράφας «**κηρῶ καὶ χρώμασι**», καὶ παριστῶσα τὴν Θεοτόκον «**ἐν ταῖς ἱεραῖς ὠλέναις ἀγκαλιζομένην τὸν Κύριον**» (Ἑλλ. Πατρολογία, Migne, 115, 1130· βλέπε καὶ **Νεώτ. Λεξικὸν Ἡλίου**, σελ. 366, ὡς καὶ **Κ. Καλλινίκου**, «Ὁ χριστιανικὸς Ναὸς καὶ τὰ τελούμενα ἐν αὐτῷ», Ἀθῆναι, ἔκδ. πέμπτη, σελ. 266, 267, ὡς καὶ σελ. 598).

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκάς ζωγραφίζει τὴν Εἰκόνα τῆς Παναγίας, 1560-1567.

Ἔργον τοῦ Δομηνικοῦ Θεοτοκοπούλου. Μουσεῖο Μπενάκη, Ἄρ. Εὐρ. 11296.

● **Ἐπόμενη μαρτυρία εἶναι ἡ τοῦ Θεοδώρου Ἀναγνώστου, τοῦ 5ου – 6ου αἰῶνος, ποῦ κάνει λόγο γιὰ τὴν συγκεκριμένη εἰκόνα (438. Βλέπε Migne, 86, 165).**

● **Περὶ τῆς ἐν λόγῳ Εἰκόνας ἀναφέρεται καὶ ὁ Νικηφόρος Κάλλιστος, Ἱερεὺς τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας, 14ου αἰῶνος (1256-1335) καὶ συγγραφεὺς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας» (βλέπε ΙΕ, 14, Migne 147, 44).**

● **Τὸ ὅτι ὁ Λουκάς ὑπῆρξε καὶ Ἄγιογράφος, τὸ διασφῆζει καὶ ἡ εἰκονογραφικὴ Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἔχουμε δύο φορητὲς Εἰκόνες:**

Ἡ μία εἶναι τοῦ 16ου αἰώνα τοῦ Δομήνικου Θεοτοκόπουλου (1541-1614), ἀποκειμένη στήν Δύση καί δὴ εἰς τὸν καθεδρικό Ναὸ τοῦ Τολέδου τῆς Ἰσπανίας, παριστῶσα τὸν Εὐαγγελιστὴ Λουκᾶ νὰ ζωγραφίζει τὴν Θεοτόκο: **Βρεφοκρατοῦσα, κρατώντας ὁ Λουκᾶς στὸ χέρι πινέλο καὶ ὄχι γραφίδα** (Βλέπε καὶ εἰκόνα, Νεώτ. Λεξικοῦ ΗΛΙΟΥ, σελ. 5691, καὶ ἡ ἄλλη εἰκόνα τοῦ 17ου αἰῶνος μὲ τὸ ἴδιο ὡς ἄνω θέμα, ἀποκειμένη σὲ συλλογὴ τοῦ Βελιγραδίου Σερβίας.

• **Τέλος**, ἔχουμε καὶ τὴν μαρτυρία τοῦ «Μικροῦ Εὐχολογίου τῆς Ἐκκλησίας» μας, ὅπου στήν Παράκληση πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον καὶ στήν σελ. 419, διαβάζουμε: **«Ἄλαλα τὰ χεῖλη τῶν ἀσεβῶν, τῶν μὴ προσκυνούντων τὴν Εἰκόνα σου τὴν σεπτὴν, τὴν ἱστορηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Λουκᾶ** ἱερωτάτου τὴν Ὁδηγήτριαν» (ἐκδ. Ἀποστολ. Διακονίας Ἐκκλ. Ἑλλάδος).

* * *

«Ἡ ὡς ἄνω εἰκόνα ἱστορηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Λουκᾶ ἀπεστάλη ἐξ Ἀντιοχείας τῇ Πουλχερίᾳ ὑπὸ τῆς Εὐδοκίας».

■ ■ Ἱστορικὰ στοιχεῖα:

1) «Ο ΛΟΥΚΑΣ προήρχετο ἐκ τῶν Ἑλλήνων πιθανῶς τῆς Ἀντιοχείας, διότι ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀναφέρεται 13 φορὲς εἰς τὸ βιβλίον τοῦ τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων, περὶ τῶν ἐν Ἀντιοχείᾳ πραγμάτων» (Λεξ. ΗΛΙΟΥ σελ. 567, 568).

Ἄρα δικαιολογεῖται καὶ ἡ προέλευση (ἀπὸ τὸν Λουκᾶ) καὶ ἡ ἀποστολὴ τῆς Εἰκόνης ἐξ Ἀντιοχείας «ὑπὸ τῆς Εὐδοκίας τῇ Πουλχερίᾳ».

2) Ἡ Ἁγία Πουλχερία (399-453). **«Κατετάγη ὡς Ἁγία ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας μας.** Ἀνηγορεύθη συναυτοκράτειρα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς **Θεοδοσίου Β'...** **Γυνὴ** σπανίας μορφώσεως βαθύτατα ἀφοσιωμένη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. **Εἰς** αὐτὴν ὀφείλεται ἡ σύγκλησις τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου (431) ἐναντίον Νεστορίου καὶ Εὐτυχοῦς (Λεξ. ΗΛΙΟΥ, σελ. 235).

3) Ἡ Ἁγία Εὐδοκία (401-460). **Κατετάγη ὡς Ἁγία ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας μας.** **Ἐορτάζει τὴν μνήμη τῆς στὶς 13 Αὐγούστου.** **«Ἦτο** σύζυγος τοῦ Αὐτοκράτορα Θεοδοσίου Β'. **Ἦτο** Ἀθηναία, εἰδωλόλατρες καὶ ὀνομάζετο **Ἀθηναῖς.** **Τὸ** 421 κατέφυγε στήν Κων/πολὴ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Πουλχερίας, ἡ ὁποία ἐκτιμώντας τὰ πολλὰ προσόντα τῆς Ἀθηναῖδος τὴν **πάντρεψε μὲ τὸν ἀδελφὸ τῆς Θεοδόσιο,** ἀφοῦ πρῶτα βαπτίστηκε χριστιανή. **Αὐτὴ** ἴδρυσε τὸ περίφημον **Πανδιδακτήριον.** **Ὡς** Αὐγούστα τὸ 437 μετέβη χάριν προσκυνήσεως στὰ Ἱεροσόλυ-

μα. **Ἐνδιαμέσως ἐστάθμευσε στὴν Ἀντιόχεια, ἀπὸ ὅπου ἔστειλε τὴν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, τοῦ Εὐαγγ. Λουκά, στὴν Πουλχερία. 17** χρόνια παρέμεινε στοὺς Ἅγιους Τόπους καὶ ἀπέθανε, ἀφοῦ ἐπεδόθη στὴν ἀνέγερση Ἱ. Ναῶν, Ἱ. Μονῶν καὶ κοινοφελῶν ἰδρυμάτων» (Ἀπὸ πληροφορίες στὸ INTEPNET, wikipedia).

• **Ἡ** ἐν λόγῳ Εἰκὼν ἐθεωρεῖτο ὡς ἔργον τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ καὶ ἐτύγχανε ἀπεριορίστου σεβασμοῦ εἰς τὸ Βυζάντιον, ἐναποκειμένη εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἱ. Μονὴν τῶν «**Ὁδηγῶν**» (Λεξ. ΗΛΙΟΥ, σελ. 745).

Ἄλλοι Βυζαντινοί, εἰς περιπτώσεις θεομηنيῶν ἢ ἐπιδρομῶν ἀλλοφύλων ἐθνῶν μετ' αὐτῆς **ἐλιτάνευον**. Ἐν ἐκστρατείαις οἱ αὐτοκράτορες αὐτὴν ὡς «ὄδηγόν» παρελάμβανον. Ἐν θριάμβων καταγωγαῖς σὺν αὐτῇ **ἐπόμπευον**, ὡς ὁ Τσιμισκῆς, μετὰ τὴν κατὰ τῶν Βουλγάρων νίκη, καὶ Ἰωάννης ὁ Παλαιολόγος μετὰ τὴν κατὰ τῶν Τούρκων καὶ ὁ υἱὸς του Μανουὴλ Παλαιολόγος, ὅταν τοὺς Παννονίους ἐνίκησεν» (κ. Κων. Καλλινίκου, «Ὁ χριστιανικὸς ναὸς καὶ τὰ τελούμενα ἐν αὐτῷ», ἐκδ. Γρηγόρη, σελ. 267).

* * *

Γράφει ὁ π. Δανιήλ: «**Διότι ἡ ἐμφάνισις καὶ ἡ ἱστορία καὶ ἡ διαμάχη γιὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ πρωτίστως... ἔχουν τὴν ἀρχὴν τοὺς στὸν 7ον αἰῶνα**».

Μά, πάτερ μου, ἡ ἱστορία τῶν Εἰκόνων ὑπάρχει αἰῶνες πρὶν τὴν διαμάχη περὶ τῶν Εἰκόνων (Εἰκονομαχία, 727-813).

Γράφει ὁ Ἱστορικὸς **Εὐσέβιος Καισαρείας (237-331)**:

«**Ἐ**χομεν εἰκόνας Παύλου καὶ Πέτρου καὶ αὐτοῦ δὴ τοῦ Χριστοῦ διὰ χρωμάτων ἐν γραφαῖς σωζομένας» (Εὐσεβίου, ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία, ζ' 18, Migne, 20, 680, ὡς καὶ Καλλινίκου, ὁ.π. σελ. 263).

Παναγία Σουμελά.
Ἔργον τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ.

Ἄλλὰ καὶ ὁ Μ. Βασίλειος (330-379), στὴν Ἐπιστολὴ του 360 (Migne, 32, 1100), πρὸς Ἰουλιανὸν Παραβάτην, γράφει: «**Ὁμολογῶ καὶ Θεοτόκον... δέχομαι (καὶ τοὺς) Ἅγ. Ἀποστόλους... καὶ τοὺς χαρακτῆρας αὐτῶν τιμῶ καὶ προσκυνῶ (καὶ) ἐν πάσαις ταῖς ἐκκλησίαις ἡμῶν ἀνιστορουμένων**» (Βλ. καὶ Καλλινίκου σελ. 263 καὶ 597).

* * *

Ἦστερα ἀπὸ τίς προεκτεθεῖσες ἱστορικὲς μαρτυρίες προκύπτει τὸ ἐρώτημα, ποίος ἀπ' ὄλους μας δικαιούται πλέον νὰ ὀμιλεῖ, π. Δανιήλ, γιὰ «**λαϊκὰ παραμύθια**», «**φανταστικὲς διηγήσεις**» καὶ «**παραχαράξεις τῆς ἀλήθειας**»;

Συμπληρωματικῶς, ἀναφέρω ἀκόμη καὶ τὶς ἀριστουργηματικὲς φορητὲς Εἰκόνες τοῦ βου αἰῶνα τῆς Ἱ. Μονῆς τοῦ Σινᾶ: «Ὁ Χριστὸς Παντοκράτωρ» καὶ ἡ «Παναγία ἐν μέσῳ τῶν Ἁγίων Γεωργίου καὶ Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτη» (Βιβλίον Σινᾶ, ἐκδ. Ἀθηνῶν, σελ. 136, 138), τὸ Συριακὸ χειρόγραφο τοῦ Ραμπου-

λᾶ μὲ Εἰκόνες εἰλημμένες ἀπὸ τὸν «χριστολογικὸν καὶ θεομητορικὸν» κύκλον θεμάτων τῆς Κ.Δ. τοῦ βου αἰῶνος (Βλ. Κ. Καλλινίκου, ὅπου ἀνωτ. σελ. 268).

■ Ὁ π. Δανιὴλ εἶναι μαέστρος στὸ νὰ θέτει σοφιστικὰ ψευδῆ ἐρωτήματα, γιὰ νὰ προκαλέσει ἠθικὰ διλήμματα στοὺς ἀκροατὲς του. Ὡς γνωστὸν ἠθικὰ διλήμματα ἔθεταν κυρίως οἱ λεγόμενοι σοφιστές.

● **Πρῶτο** ψευδὲς ἐρώτημα: «*Γιατί περιφρονοῦμε τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Λουκᾶ;*».

● **Δεύτερο** ψευδὲς ἐρώτημα: «*Γιατί πιστεύουμε σὲ λαϊκὰ παραμύθια καὶ μαγικὸς τρόπους καὶ συμπεριφορές;*».

Μᾶς καλεῖ ὁ π. Δανιὴλ νὰ ἀπαντήσουμε σὲ δύο ψεύδη. Ἴδου τὸ δίλημμα ποὺ προανέφερα. Ρωτᾶμε καὶ ἐμεῖς τὸν π. Δανιὴλ, ὑπὸ ποῖον πνεύματος ἐλαυνόμενος ὑποστηρίζει κατωτέρω ὅσα καὶ ἓνας **Προτεστάντης Θεολόγος;**

● Στὸ ἐρώτημά του «*γιατί τρέχουμε σὲ λιτανεύσεις τῶν ἀναριθμητῶν καὶ πολυωνύμων εἰκόνων τῆς Παναγίας;*».

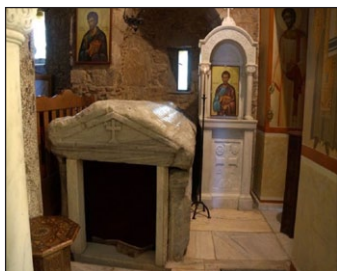
■ **Ἀπαντᾶμε:** Διότι, εἶναι μοναδικὲς καὶ οἱ χαριτόβρυτες Εἰκόνες Τῆς, ὅπως ἀκριβῶς μοναδικὴ ἦταν καὶ ἡ κολυμβήθρα τοῦ Σιλωᾶ ποὺ ἐθεράπευεν (Ἰωάν. θ' 7), μοναδικὰ καὶ τὰ μανδήλια ἢ τὰ περιζώματα τοῦ Παύλου (σουδάρια ἢ σιμικίνθια), ποὺ «ἐπιφέροντο ἐπὶ τοὺς ἀσθενοῦντας καὶ ἐθεραπεύοντο» (Πράξ. ιθ' 12).

● **Γράφει ἐπίσης:** «*Γιατί πρέπει νὰ προσκονοῦμε (τιμητικὰ βέβαια καὶ ὄχι λατρευτικὰ) τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, ὅταν εἶναι 100% καλυμμένη ἀπὸ σκουλαρίκια, βραχιόλια, δακτυλίδια, πανάκριβα ρολόγια... Στ' ἀλήθεια τὴν ρωτήσαμε, ἂν τὰ θέλη ὅλα αὐτά;*».

■ **Ἀπαντᾶμε:** Ἡ Παναγία κοιτάζει τὴν πρόθεση τοῦ προσφέροντος («ἀλάβαστρον μύρου βαρυτίμου») (Ματθ. κς' 7), καὶ ὄχι ματαιοδοξίες.

Παναγία τοῦ Κύκκου.
Ἔργον τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ.

Ο Τάφος του Ευαγγελιστοῦ Λουκά. Θήβα.

• «*Ἄν τὴν ρωτήσαμε ἂν θέλῃ νὰ εἶναι καλυμμένη μὲ ὄλα αὐτά;*».

■ Τὴν ἀπάντησή μας τὴν δίδει ἡ Ἴδια μὲ τὰ ἀναρίθμητα Θαύματά Της (δὲς καὶ Παναγίας τῆς Τήνου).

• Τέλος, γράφει ὁ π. Δανιήλ: «*Γιατί ὑποβιβάζουμε τὴν πίστη μας σὲ μαγικὲς λιτανεύσεις καὶ ἀνόητες προσκυνήσεις... Καὶ προσφεύγουμε σὲ μαγικοὺς τρόπους καὶ τύ-*

πους ἀμφισβητουμένης θρησκευτικότητας;».

■ Ὡστε, π. Δανιήλ, εἶναι ὑποβιβασμὸς ἢ συμμετοχὴ σὲ λιτανεύσεις Εἰκόνων;

Δὲς πῶς σώθηκε πρόσφατα τὸ Προκόπι Εὐβοίας ἀπὸ τὴν πυρκαϊά, (Μητρ. Ἀμβρ. Λενῆ «Κρανγὴ ἀπογνώσεως», Αἴγιον, 2022, σελ. 356).

Μὲ αὐτὰ ποὺ γράφεις, ἐμμέσως πλὴν σαφῶς, προτείνεις τὴν κατάργησή τους, ὡς ἐκδηλώσεις μαγείας. Μπερδεύεις τραγικὰ τὰ πράγματα, π. Δανιήλ, καὶ ἐξισώνεις τὶς ἐωσφορικὲς λιτανεύσεις ποὺ γίνονται, μὲ τὴν ἐπίκληση τοῦ Θεοῦ γιὰ βοήθεια.

Ἡ ἐξίσωση αὐτὴ ἀποτελεῖ γιὰ Θεολόγο, καὶ δὴ Κληρικό, ΑΣΥΓΓΝΩΣΤΗ ΒΛΑΣΦΗΜΙΑ.

(*) Ἐφημ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθμ. 2.437/24.2.2023, σελ.. 1 καὶ 7. Τοῦ κ. Ἰωάννου Παλαμῆδη, Θεολόγου, Ἄγιογράφου. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ Τὸ ὕλικὸ τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ χρησιμοποιήθηκε γιὰ μία ἐνρύτερη παρουσιάσι-ἀναίρεσι, μὲ τίτλο: «Πρόσφατες θεοτοκολογικὲς καὶ εἰκονολογικὲς πλάνες», τὴν 8/21.7.2023, στὴν Ἑκθεσι Εἰκόνων τοῦ «Ἐργαστηρίου Ἑκκλησιοποιημένης Ἄγιογραφίας», Φυλὴ Ἀττικῆς.

